

SYLVIA DAY

Obnázění

CROSSFIRE #1

BARONET

Obnažená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Sylvia Day

Obnažená – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Obrážená

Oblážená

CROSSFIRE (1)

SYLVIA
DAY

 BARONET

Copyright © 2012 by Sylvia Day

Translation © Jana Pacnerová 2012, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-269-2180-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2213-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2181-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2182-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Tuto knihu věnuju
doktoru Davidu Allenu Goodwinovi
s bezmeznou láskou a vděčností.
Děkuju ti, Dave. Zachránil jsi mi život.

Kapitola 1

MĚLI BYCHOM JÍT OSLAVOVAT někam do baru.“
Důrazné prohlášení mého spolubydlícího mě nijak nepřekvapilo. Cary Taylor si dokázal najít zá-
minku k oslavě, i kdyby měla být sebemenší a sebe-
méně významná. Vždycky jsem to považovala za sou-
část jeho osobního kouzla. „Jít se namazat večer před
nástupem do nového zaměstnání je podle mě rozhodně
špatný nápad.“

„Ale no tak, Evo.“ Cary usedl na podlahu našeho
nového obývacího pokoje mezi půl tuctu stěhovác-
kých beden a blýskl na mě svým podmanivým úsmě-
vem. Vybalovali jsme už kolik dní, ale přesto pořád
vypadal úžasně. Štíhlý, tmavovlasý a zelenooký Cary
byl ten typ muže, co jen zřídka kdy nevypadá absolut-
ně úchvatně, ať se děje, co chce. Mohlo by mi to i va-
dit, kdyby to pro mě nebyl nejdražší člověk na světě.

„Nemluvím o flámu,“ naléhal. „Jenom sklenku
vína, nebo dvě. Můžeme zaskočit na šťastnou hodinku
a v osm jsme doma.“

„Nevím, jestli se stihnu vrátit včas,“ ukázala jsem na svoje jogínské kalhoty a přiléhavý top. „Až si změřím, jak dlouho mi trvá cesta do práce, chci jít do fitka.“

„Jdi rychle a cvič ještě rychleji.“ Caryho dokonale předvedené zvednuté obočí mě rozesmálo. Jednoznačně jsem očekávala, že jeho milionový obličej se jednoho krásného dne objeví na billboardech a v módních časopisech po celém světě. Ať se tvářil, jak chtěl, byl úchvatný.

„Co takhle zítra po práci?“ navrhla jsem náhradní řešení. „Jestli přežiju první den, bude to důvod k oslavě.“

„Platí. Pokřtím novou kuchyni a udělám večeři.“

„Hm...“ Vaření patřilo ke Caryho radostem, ale nikoli k jeho talentům. „Skvělé.“

Odfoukl si zatoulaný pramínek vlasů z obličejce a široce se na mě usmál. „Máme kuchyň, pro kterou by většina restaurací byla ochotna vraždit. Tam se nedá nic zvorat.“

Pochybovačně jsem zamířila ven, rozhodnutá vyhnout se hovoru o vaření. Sjela jsem výtahem do přízemí a usmála se na vrátného, když mě s rozmáchlým gestem vypouštěl na ulici.

Ve chvíli, kdy jsem vykročila ven, mě vůně a zvuky Manhattanu objaly a začaly lákat k průzkumu. Nejenže jsem byla na druhém konci země od svého dřívějšího domova v San Diegu – připadalo mi, jako bych se ocitla v jiném světě. Dvě velké metropole – jedna nekonečně umírněná a smyslně lenivá, druhá kypící životem a frenetickou energií. Ve svých snech jsem si představovala život v brooklynském domě bez výtahu, ale jako poslušná dcera jsem se ocitla místo toho na Upper West Side. Kdyby se mnou nebydlel Cary, byla bych v tom rozlehlém bytě, kde bylo měsíční nájemné vyšší, než co většina lidí vydělá za rok, zoufale osamělá.

Vrátný mi zasalutoval. „Dobrý večer, slečno Tramellová. Budete dnes večer potřebovat taxi?“

„Ne, díky, Paule.“ Zhoupala jsem se na zaoblených podrážkách sportovních bot. „Projdu se.“

Usmál se. „Od odpoledne se ochladilo. Mělo by to být příjemné.“

„Prý si mám užívat červnové počasí, než začne být hnusně horko.“

„Velmi dobrá rada, slečno Tramellová.“

Vystoupila jsem zpod moderního skleněného krytého vchodu, který se poněkud tloukl s věkem budovy a jejího okolí. Užívala jsem si relativního klidu naší ulice, lemované stromy, než jsem vstoupila do ruchu a dopravního shonu Broadwaye. Doufala jsem, že jednoho krásného dne s ním splynu, ale prozatím jsem si pořád ještě připadala, jako bych se za Newyorčanku jen vydávala. Měla jsem tu adresu a práci, ale pořád ještě jsem se trochu bála metra a dělalo mi potíže mávat na taxíky. Snažila jsem se nechodit po městě s vyvalenýma očima a duchem nepřítomná, avšak bylo to těžké. Prostě tu toho bylo *moc* k vidění a prožívání.

Přival vjemů to byl úžasný – pach automobilových zplodin smíšený s vůněmi jídel z vozíků pouličních stánkařů, pokřik obchodníků ve spojení s hudbou pouličních umělců, ohromující rejstřík obličejů a stylů a přízvuků, nádherné divy architektury... A auta. *Ježíši Kriste*. Frenetický tok aut, namačkaných těsně na sebe, se vůbec nepodobal ničemu, co jsem kdy kde viděla.

Vždycky se našla nějaká sanitka, policejní auto nebo hasičský vůz, které se snažily proniknout proudem žlutých taxíků pomocí elektronického kvílení sirén, při němž praskaly bubínky. Žasla jsem nad pomalými popelářskými auty, která kličkovala jednosměrnými

ulicemi, a nad řidiči zásilkových služeb, čelícími hus-tému provozu tváří v tvář přísným termínům dodání.

Skuteční Newyorčané tím vším křižovali bez náma-hy a jejich láska k městu pro ně byla pohodlná a známá jako pár oblíbených bot. Nepozorovali páru, stoupající z okének a ventilátorů u chodníků, s romantickou roz-koší a nemrkli ani okem, když jim země zavibrovala pod nohama, protože pod ní burácivě projel vlak me-tra, zatímco já se zubila jako idiot a vrtěla palci u no-hou. New York byl pro mě zbrusu nová láska. Byla jsem uchvácená a bylo to na mně vidět.

Dalo mi proto opravdu hodně práce, abych se tvářila ledabyle a klidně cestou k budově, kde budu pracovat. Aspoň pokud šlo o práci, dosáhla jsem svého. Chtěla jsem si vydělávat na živobytí vlastními schopnost-mi a to znamenalo začínat od píky. Od zítřejšího rá-na budu asistentkou Marka Garrityho ve firmě Waters Field & Leaman, jedné z nejlepších reklamních agen-tur ve Spojených státech. Můj otčím, megafinančník Richard Stanton, byl dotčen, když jsem tu práci přijala – namítal, že kdybych byla méně hrdá, mohla jsem pracovat místo toho u nějakého jeho přítele a těžit z konexí.

„Jsi tvrdohlavá jako tvůj otec,“ řekl. „Tomu potrvá věčnost, než z policajtského platu splatí tvoje student-ské půjčky.“

To byl velký boj, v němž táta nebyl ochoten couv-nout. „Ať mě čert vezme, jestli nechám jiného chlapa platit za vzdělání mé dcery,“ řekl Victor Reyes, když to Stanton nabídl. Respektovala jsem to. Tušila jsem, že Stanton taky, ačkoliv by to nikdy nepřiznal. Chápa-la jsem stanoviska obou mužů, protože jsem sama bo-jovala o to, abych si mohla ty půjčky splácet sama... a prohrála. Pro otce to byla otázka hrdosti. Matka se

za něj odmítla provdat, ale nikdy nezakolísal ve svém odhodlání být mým tátou v každém ohledu.

Protože jsem věděla, že nemá smysl se zpětně rozčílovat nebo být frustrovaná, zaměřila jsem se na to, abych se co nejrychleji dostala do práce. Naschvál jsem se rozhodla změřit si, jak dlouho trvá krátká cesta během pondělní dopravní špičky, takže mě potěšilo, když jsem dorazila k budově Crossfiru, kde sídlila firma Waters Field & Leaman, za necelých třicet minut.

Zaklonila jsem hlavu a sledovala obrys budovy až nahoru, k úzké stužce oblohy. Crossfire byl velmi seriózní a působivý dům, štíhlá věž ze zářivého safiru, protínající mraky. Z předchozích pohovorů jsem věděla, že interiér za otáčivými dveřmi ve zdobném měděném rámu je neméně úchvatný, s podlahami a stěnami ze zlatě žilkovaného mramoru a s bezpečnostním pultem ochranky a turnikety z broušeného aluminia.

Vytáhla jsem z vnitřní kapsy kalhot svou novou průkazku a ukázala ji dvěma strážným v černých oblecích, kteří měli na starosti ostrahu u vchodu. Stejně mě zastavili, nepochybně proto, že jsem byla velice nepatříčně oblečená, ale pak mě pustili dál. Až vyjedu výtahem do dvacátého patra, budu mít obecný časový rámec trvání celé cesty, od dveří ke dveřím. Tečka.

Kráčela jsem k řadě výtahů, když se vlnadná, krásně upravená bruneta zachytila kabelkou o turniket a vysypala ji, přičemž rozsypala záplavu drobných. Mince přšely na mramor a vesele se kutálely pryč a já sledovala, jak se lidé tomu chaosu vyhýbají a jdou pořád dál, jako by to neviděli. Podlehla jsem soucitu, dřepala si a pomohla ženě sbírat drobné spolu s jedním ze strážných.

„Děkuju,“ řekla a letmo, ustaraně se na mě usmála.

Opětovala jsem úsměv. „Rádo se stalo. Byla jsem při ruce.“

Právě jsem si dřepala, abych dosáhla na niklák, ležící u vchodu, když jsem narazila do páru luxusních černých polobotek, vyčnívajících pod černými kalhotami šitými na míru. Okamžik jsem čekala, až mi ten muž uhne z cesty, a když neuhnul, zaklonila jsem hlavu a podívala se nahoru. Na míru šitý oblek na mě udělal nemalý dojem, ale opravdovou senzaci z toho udělalo teprve vysoké, silné a štíhlé tělo uvnitř. I když byl ale ten chlap jaksepatří nádherný a sexy, teprve pohled na jeho obličej mě složil na lopatky.

Páni. Prostě... páni.

Spustil se do elegantního dřepu přímo proti mně. Po zásahu tou přepychovou mužností přímo mezi oči jsem nebyla schopná nic než zírat. Jako omráčená.

Pak se ve vzduchu mezi námi něco změnilo.

Jak opětoval můj upřený pohled, změnil se... Jako by mu z očí spadl kryt, který odhalil spalující sílu vůle, jež mi vysála vzduch z plic. Vyzařoval intenzivní magnetismus a ten sílil, stával se téměř hmatatelným otiskem vibrující a nezdolné energie.

Čistě instinktivně jsem se odtáhla. A žuchla rovnou na zadek.

Lokty mi pulzovaly bolestí z prudkého nárazu na mramorovou podlahu, ale sotva jsem ji vnímala. Byla jsem příliš zaneprázdněná zíráním na muže před sebou. Inkoustově černé vlasy mu rámovaly úchvatnou tvář. Nad strukturou jeho kostí by sochař zaplakal radostí, kdežto pevně tesaná ústa, čepel nosu a intenzivně modré oči byly divošsky nádherné. Ty oči se mírně přimhouřily, zbytek obličeje jevil nacvičenou lhostejnost.

Jeho košile i oblek byly černé, ale kravata dokonale ladila s těmi zářivými duhovkami. Oči měl chytré a pozorné a zavrtávaly se do mě. Zrychlil se mi tep; rty

se mi pootevřely, aby zvládaly rychlejší dech. Hříšně voněl. Ne kolínskou. Možná sprchovým gelem. Nebo šamponem. Ať to bylo, co chtělo, sbíhaly se mi z toho sliny, stejně jako z něj.

Natáhl ke mně ruku, přičemž odhalil onyxové manžetové knoflíčky a na první pohled velmi drahé hodinky.

S chvějivým nadechnutím jsem vložila svou dlaň do jeho. Pulz mi poskočil, když stiskl pevněji. Jeho dotek byl elektrizující, paži mi projel takový výboj, až se mi zježily vlasy v týle. Okamžik se nehýbal, mezi arogantními křivkami obočí mu naskočila vráska.

„Nestalo se vám nic?“

Hlas měl kultivovaný a uhlazený, maličko chraplavý, až se mi zatetelilo kolem žaludku. Vyzařoval sex. Mimořádný sex. Okamžik mi připadalo, že by mi možná dokázal navodit orgasmus, jen kdyby dost dlouho mluvil.

Rty jsem měla suché, a tak jsem si je olízla, než jsem odpověděla. „Nic mi není.“

Vstal s úspornou elegancí a přitom zvedl i mě. Dál jsme si hleděli do očí, protože jsem nebyla schopná odvrátit pohled. Byl mladší, než jsem se původně domnívala. Odhadovala bych ho na míň než třicet, ale oči měl mnohem zkušenější. Tvrdé a velice inteligentní.

Cítila jsem, jak mě to k němu přitahuje, jako bych měla kolem pasu uvázaný provaz a on ho k sobě zvolna, nepřekonatelně navíjel.

Zamžikala jsem, probrala se z poloviční závratí a pustila ho. Nebyl jen krásný, byl... úchvatný. Byl to ten chlap, co budí v ženě touhu roztrhnout mu košili a sledovat, jak knoflíčky odlétají spolu s jejími zábrany. Měla jsem ho před sebou v městském, neslychačně drahém obleku a představovala si přitom syrové, primitivní, nepřičetné šoustání.

Sklonil se a zvedl průkazku, kterou jsem upustila, aniž bych si to uvědomila, a zbavil mě tak toho provokativního pohledu. Mozek se mi klopytavě vrátil do svých kolejí.

Měla jsem na sebe vztek, že se cítím trapně, zatímco on se dokonale ovládá. A proč? Protože jsem se nechala oslnit, kručínal.

Vzhlédl ke mně a jeho póza – skoro přede mnou klečel – mě znovu vyvedla z rovnováhy. Když vstával, hleděl mi do očí. „Víte jistě, že se vám nic nestalo? Měla byste si na chvíli sednout.“

Zalilo mě horko. Náramná krása, vypadat trapně a nemotorně před nejsebejistějším a nejelegantnějším mužem, co jsem kdy potkala. „Jen jsem ztratila rovnováhu. To nic.“

Odvrátila jsem pohled a zahlédla ženu, která předtím vysypala obsah kabelky. Děkovala strážnému za pomoc; pak přistoupila ke mně s obšírnou omluvou. Obrátila jsem se k ní a podávala jí hrst mincí, které jsem posbírala, ale její pohled se zasekl na božstvu v obleku a okamžitě na mě úplně zapomněla. Po chvíli jsem se prostě natáhla a nasypala jí drobné do kabelky. Pak jsem se znovu odvážila pohlédnout na muže v obleku a zjistila, že mě pozoruje, i když se bruneta rozplývala vděčností. *Vůči němu*. Ne vůči mně, samozřejmě, vůči té, která jí doopravdy pomáhala.

Přerušila jsem ji. „Můžu si vzít svůj průkaz, prosím?“

Podal mi ho. Ačkoliv jsem se snažila převzít průkazku, aniž bych se ho dotkla, otřely se jeho prsty o mé a znovu do mě vyslaly elektrický náboj.

„Děkuju,“ zamumlala jsem, proklouzla kolem něj a vyšla otáčivými dveřmi na ulici. Zastavila jsem se na chodníku a lokala newyorský vzduch, čpící milio-

nem různých věcí, z nichž některé byly dobré a jiné zase toxické.

Před budovou stál lesklý černý Bentley SUV a já uviděla v neposkvrněných zabarvených oknech limuzíny svůj odraz. Byla jsem zardělá a šedé oči se mi přespříliš leskly. Ten výraz jsem ve své tváři neviděla poprvé – vídala jsem ho v zrcadle koupelny vždycky předtím, než jsem vlezla s nějakým mužem do postele. Byl to můj šukací výraz a teď absolutně neměl na mém obličejí co dělat.

Kristepane. Vzpamatuj se.

Pět minut s panem Temným a Nebezpečným, a už jsem byla plná nervní, neklidné energie. Ještě jsem cítila tu jeho přitažlivost, nevysvětlitelné nutkání vrátit se dovnitř, kde byl on. Mohla bych se vymluvit na to, že jsem ještě nedokončila to, kvůli čemu jsem do Crossfiru přišla, ale věděla jsem, že bych si za to později nadávala. Kolikrát za den ze sebe chci udělat pitomce?

„Tak dost,“ kárala jsem se polohlasem. „Jde se.“

Klaksony se rozeřvaly, když se jeden taxík vtlačil před druhý tak, že mezi nimi zbývalo jen pár centimetrů místa, a pak jeho řidič dupl na brzdy, když drzí chodci vstoupili do křižovatky několik vteřin předtím, než naskočila zelená. Následoval pokřik, kanonáda sprostěren a gestikulace, ale v ničem z toho nebyl skutečný hněv. Během několika vteřin všichni zúčastnění na incident zapomněli, vždyť to byl jen mžik v přirozeném tempu města.

Když jsem splynula s proudem chodců a vydala se k posilovně, měla jsem na rtech úsměv. *Ach, New Yorku,* říkala jsem si, už zase uklidněná. *Ty jsi za všechny prachy.*

MĚLA JSEM V PLÁNU rozehrát se na běžeckém pásu a pak završit hodinu cvičením na několika strojích, ale když jsem si všimla, že za chvíli začne lekce kickboxu pro začátečníky, vydala jsem se místo toho za zástupem čekajících studentů. Než bylo po všem, byla jsem zase ve své kůži. Svaly se mi chvěly dokonalou únavou a věděla jsem, že až si později lehnu, budu tvrdě spát.

„Šlo ti to fakt dobře.“

Otřela jsem si pot z obličeje ručníkem a pohlédla na mladíka, který ke mně promluvil. Byl štíhlý, svalnatý, měl bystré hnědé oči a pleť barvy bílé kávy, dokonalou a bez poskvrnky. Jeho řasy byly záviděníhodně husté a dlouhé, kdežto hlava oholená.

„Děkuju.“ Lítostivě jsem zacukala ústy. „Bylo hodně vidět, že to dělám poprvé, co?“

Zazubil se a podal mi ruku. „Parker Smith.“

„Eva Trammelová.“

„Máš přirozený půvab, Evo. Při troše tréninku bys mohla být doslova zabijácká. Ve městě jako New York se bez znalosti sebeobranu neobejdeš.“ Ukázal na korkovou nástěnku, zavěšenou na zdi. Byla pokrytá navštívenkami a letáky, připevněnými napínáčky. Odtrhl z ní jeden svítivě zbarvený list papíru a ukázal mi ho. „Slyšelas někdy o krav maga?“

„Viděla jsem to v jednom filmu s Jennifer Lopezovou.“

„Já to učím a tebe bych učil moc rád. Tohle jsou moje webovky a číslo do studia.“

Obdivovala jsem jeho přístup. Byl přímý, stejně jako jeho pohled, a usmíval se upřímně. V duchu jsem se ptala, jestli mě nechce sbalit, ale byl tak nenucený, že se to nedalo poznat s jistotou.

Parker si založil paže, čímž předvedl parádní bicepsy. Měl na sobě černé tričko bez rukávů a dlouhé šortky.

Jeho conversky vypadaly příjemně obnošeně a z výstřihu mu vylézaly vytetované ornamenty. „Na webových stránkách jsou hodiny, kdy probíhají lekce. Měla by ses přijít podívat, jestli se to pro tebe hodí.“

„Rozhodně o tom budu uvažovat.“

„To udělej.“ Zase mi podal ruku a jeho stisk byl pevný a sebejistý. „Doufám, že se uvidíme.“

V BYTĚ TO POHÁDKOVĚ VONĚLO, když jsem se vrátila domů, a z reproduktorů oduševněle šveholila Adele. Podívala jsem se směrem ke kuchyni a uviděla, jak se Cary pohupuje v rytmu hudby, zatímco něco míchá na sporáku. Na lince stála otevřená lahev vína a dvě číše, z nichž jedna byla do poloviny naplněná červeným vínem.

„Hej,“ zavolala jsem a přistoupila blíž. „Co to vaříš? A stihnu se ještě osprchovat?“

Nalil víno do druhé skleničky a přisunul mi ji přes barový pult; jeho pohyby byly trénované a elegantní. Na první pohled by nikdo nepoznal, že strávil dětství na pochodu mezi drogově závislou matkou a pěstounskými rodinami, načež následovalo dospívání v nápravně výchovných ústavech pro mladistvé a státních rehabilitačních střediscích. „Těstoviny s boloňskou omáčkou. A se sprchou počkej, večeře je hotová. Bavila ses?“

„Jak jsem dorazila do fitka, tak už jo.“ Přitáhla jsem si jednu barovou stoličku z týkového dřeva a usedla na ni. Vyprávěla jsem mu o lekci kickboxu a Parkeru Smithovi. „Nechceš jít se mnou?“

„Krav maga?“ Cary zavrtěl hlavou. „To je tvrd'árna. Byl bych samá modřina a přišel bych o práci. Ale půjdu se na to s tebou mrknout, jen pro případ, že by ten chlap byl podvodník.“

Sledovala jsem, jak slévá těstoviny do připraveného cedníku. „Podvodník, jo?“

Táta mě naučil hodně dobře číst v lidech, proto jsem taky poznala, že ten bůh v obleku je problém. Obyčejní lidé se usmějí, když někomu pomůžou, jen aby navázali na okamžik spojení, které uhladí cestu.

Ale na druhé straně, já se na něj taky neusmívala.

„Holčičko,“ Cary vytahoval ze skříňky misky, „jsi sexy, úchvatná ženská. Mám pochybnosti o každém mužském, který nemá koule, aby tě rovnou pozval na rande.“

Nakrčila jsem nos.

Postavil přede mě misku. Obsahovala maličké rourky těstovin, pokryté řídkou rajčatovou omáčkou s hrudkami mletého hovězího a hráškem. „Něco ti vrtá hlavou. Copak to je?“

Hmm... Popadla jsem rukojeť lžice, trčící z misky, a rozhodla se jídlo nekomentovat. „Myslím, že jsem dneska narazila na nejnádhernějšího chlapa planety. Možná na nejnádhernějšího chlapa v dějinách světa.“

„Ale? Já myslel, že jsem to já. Povídej.“ Cary zůstal na druhé straně pultu, radši jedl vestoje.

Sledovala jsem, jak vkládá do úst několik soust vlastního výtvoru, než jsem sebrala dost odvahy, abych ochutnala. „Vlastně toho k povídání moc není. Spadla jsem na zadek v hale Crossfiru a on mě zvedl.“

„Vysoký nebo malý? Blondák nebo tmavý? Vazba nebo štíhlý? Barva očí?“

Zapila jsem druhé sousto vínem. „Vysoký. Tmavý. Štíhlý a vazoun. Modré oči. Hnusně bohatý, soudě podle oblečení a doplňků. A byl šíleně sexy. Znáš to – z některých fešáků se ti hormony nezblázní, kdežto někteří nepěkní chlapi mají sex-appeal jako hrom. Tenhle kluk má obojí.“

V břiše jsem cítila tetelení, jako když se mě předtím pan Temný a Nebezpečný dotkl. V duchu jsem si vybavovala jeho úchvatnou tvář úplně jasně. Mělo by se zakázat, aby byl muž tak nádherný. *Ještě pořád* se mi nevzpamatovaly všechny zavařené mozkové buňky.

Cary se opřel loktem o pult, dlouhá ofina mu zakryla jedno elektricky zelené oko. „No a co se stalo potom, co ti pomohl?“

Pokrčila jsem rameny. „Nic.“

„Nic?“

„Odešla jsem.“

„Cože? Ty sis s ním nezaflirtovala?“

Snědla jsem další sousto. To maso vlastně nebylo špatné. Nebo jsem jenom měla hlad. „Nebyl to ten druh chlapa, se kterým se dá flirtovat, Cary.“

„Nic takového jako chlap, se kterým se nedá flirtovat, neexistuje. I ti šťastně ženatí si tu a tam rádi trochu neškodně zaflirtují.“

„Na tomhle chlápku nic neškodného nebylo,“ opáčila jsem suše.

„Aha, takhle je to.“ Cary moudře kývl. „Se záporáky bývá zábava, pokud si je nepustíš moc k tělu.“

Samozřejmě se v tom vyznal; muži i ženy všech věkových skupin mu leželi u nohou. Přesto se mu jaksi dařilo vybrat si pokaždé špatně. Chodil se šmíráky a podvodníky a milenci, kteří hrozili, že se kvůli němu zabijou, a s milenci, kteří už byli zadaní, ale neřekli mu o tom... Nač si vzpomenete, tím si prošel.

„Neumím si představit, že by s tímhle chlapem byla někdy zábava,“ řekla jsem. „Na to byl moc intenzivní. Ale stejně se vsadím, že s tou intenzitou bude v posteli fantastický.“

„Tak vidíš. Zapomeň na realitu. Prostě používej jeho obličej ve svých fantaziích a vytvoř si ho k dokonalosti.“

Radši ho pustit z hlavy úplně. Změnila jsem téma. „Máš zítra nějaké castingy?“

„Samozřejmě.“ Cary mi začal líčit detaily svého rozvrhu, mezi nimiž byla reklama na džíny, samoopalovací krém, spodní prádlo a kolínskou.

Pustila jsem všechno ostatní z hlavy a zaměřila se na něj a na stoupající křivku jeho úspěchu. Poptávka po Carym Taylorovi rostla den ode dne. Budoval si reputaci mezi fotografy i agenturami, protože byl profesionální a spolehlivý. Byla jsem na něj moc hrdá. Ušel dlouhý kus cesty a překonal mnoho překážek.

Teprve po večeři jsem si všimla dvou velkých dárkových krabic, opřených ze strany o pohovku.

„Co to je?“

„To,“ přišel za mnou Cary do obývacího pokoje, „je rozkaz.“

Okamžitě jsem pochopila, že krabice jsou od Stanton a od mámy. Peníze byly něčím, co moje matka potřebovala ke štěstí, a já byla ráda, že Stanton – manžel číslo 3 – je schopen uspokojit nejen tuhle její potřebu, ale i všechny ostatní. Často jsem si přála, aby to tím končilo, ale máma se nemohla smířit s tím, že můj pohled na peníze se od jejího liší. „Co zas?“

Objal mě paží kolem ramen, což pro něj bylo dost snadné, protože byl o dvanáct centimetrů vyšší. „Nebud' nevděčná. Miluje tvou mámu. Hrozně rád tvou mámu rozmazluje a tvoje máma hrozně ráda rozmazluje tebe. I když se ti to třeba nelíbí, nedělá to kvůli tobě. Dělá to kvůli ní.“

Vzdychla jsem a podřídila se jeho stanovisku. „Co to je?“

„Cetky na sobotní večeři, která se pořádá za účelem shánění financí pro centrum bezplatné právní pomoci. Fantastické šaty pro tebe a smoking od Brioniho pro

mě, protože když kupuje dárky mně, dělá to pro tebe. Jsi snášenlivější, když jsem s tebou a poslouchám tvoje remcání.“

„To je tedy sakra pravda. Díkybohu, že to ví.“

„Ovšemže to ví. Stanton by nebyl takový pracháč, kdyby nevěděl všechno.“ Cary mě chytil za ruku a táhl za sebou. „Pojď se na to podívat.“

NAZÍTRÍ RÁNO JSEM PROŠLA otáčivými dveřmi Crossfiru deset minut před devátou. Protože jsem chtěla udělat hned první den co nejlepší dojem, vyrazila jsem v jednoduchých pouzdrových šatech a černých lodičkách, které jsem si nazula místo vycházkových bot ve výtahu cestou nahoru. Plavé vlasy jsem měla díky Carymu svinuté do umného drdolu, podobného osmičce. Já byla při úpravě vlasů úplně neschopná, ale on dokázal vytvořit účesy, které byly luxusními uměleckými díly. Vzala jsem si malé perlové náušnice, jež mi táta dal k promoci, a rolexky od Stantona a matky.

Už jsem si začínala myslet, jestli jsem nevěnovala svému zevnějšku příliš velkou péči, ale když jsem vstoupila do haly, vybavilo se mi, jak jsem se válela na podlaze oblečená ve cvičebním úboru a byla jsem ráda, že se vůbec nepodobám *tamté* nepůvabné dívce. Dva strážní z ochranky si zjevně nedali dvě a dvě dohromady, když jsem jim cestou k turniketům ukázala průkazku.

O dvacet pater výš jsem vystoupila do vestibulu firmy Waters Field & Leaman. Předě mnou se nacházela stěna z neprůstřelného skla, která rámovala dvoukřídlé vstupní dveře do recepcce. Recepční u půlměsícovitého stolu uviděla průkazku, kterou jsem přidržela u skla. Stiskla knoflík, jenž odemykal dveře, a já schovala průkaz.

„Ahoj, Megumi,“ pozdravila jsem ji, když jsem vstoupila a neskrývala obdiv nad její brusinkově zbarvenou blůzou. Byla míšenka, určitě trochu Asiátka, a velmi hezká. Vlasy měla tmavé a husté, zastřižené do hladkého mikáda, které bylo vzadu kratší a vpředu ostré jak břitva. Šikmé oči měla hnědé a milé, rty plné a přirozeně růžové.

„Evo, ahoj. Mark ještě nepřišel, ale víš, kam máš jít, vid’?“

„Samozřejmě.“ Zamávala jsem a vydala se chodbou vlevo od recepcce až na konec, kde jsem znovu zahнула doleva a skončila v původně halové kanceláři, nyní rozdělené přepážkami do kójí. Jedna z nich byla moje a já do ní rovnou vstoupila.

Odložila jsem kabelku a tašku s vycházkovými baleřinami do dolní zásuvky praktického plechového psacího stolu; pak jsem zapnula počítač. Přinesla jsem si pár věcí, abych si svůj pracovní prostor zabydlela, a ty jsem teď vytáhla. Jednou z nich byla zarámovaná koláž tří fotek – já a Cary na pláži Coronado, máma a Stanton na jeho jachtě na francouzské Riviéře a táta ve službě ve svém policejním autě v kalifornském Oceanside. Dalším předmětem bylo pestrobarevné aranžmá skleněných květin, které mi Cary dal ráno před odchodem do práce jako „dárek k prvnímu dni“. Postavila jsem ho vedle malého uskupení fotek a vesele se zaklonila, abych mohla zhodnotit celkový efekt.

„Dobré ráno, Evo.“

Vstala jsem a obrátila se k šéfovi. „Dobré ráno, pane Garrity.“

„Říkejte mi Mark, prosím. Pojd’te do mé kanceláře.“

Následovala jsem ho přes chodbu a znovu jsem si říkala, že na mého nového šéfa se moc pěkně kouká – měl zářivě tmavou pleť, upravenou bradku a roze-

smáté hnědé oči. Mark měl hranatou bradu a kouzelně křivý úsměv. Byl štíhlý a vytrénovaný a nesl se tak sebevědomě, že to budilo důvěru i úctu.

Pokynul k jednomu ze dvou křesel naproti jeho psacímu stolu ze skla a chromu a počkal, až si sednu, než se uvelebil ve svém křesle značky Aeron. Na pozadí oblohy a mrakodrapů působil Mark zdatně a energicky. Ve skutečnosti byl jen nižší juniorní account manager a jeho kancelář byla komůrka v porovnání s těmi, kde seděli ředitelé a vedení, ale vyhlídce se nedalo nic vytknout.

Opřel se dozadu a usmál se. „Už jste se zabydlela v novém bytě?“

Překvapilo mě, že si to pamatuje, ale taky jsem to ocenila. Setkala jsem se s ním při druhém pohovoru a hned se mi zalíbil.

„Víceméně,“ odpověděla jsem. „Ještě se tam někde vyskytne nějaká ta zatoulaná krabice.“

„Přestěhovala jste se ze San Diega, vidíte? Hezké město, ale úplně jiné než New York. Nestýská se vám po palmách?“

„Stýská se mi po suchém vzduchu. Na zdejší vlhkost si musí člověk zvykat.“

„Počkejte, až uhodí léto.“ Usmál se. „Takže... jste tu první den a jste má první asistentka, takže budeme muset řešit věci za pochodu. Nejsem zvyklý delegovat úkoly, ale určitě se to brzy naučím.“

Okamžitě jsem byla ve své kůži. „Já se na delegované úkoly těším.“

„To, že vás mám, je pro mě velký krok kupředu, Evo. Přál bych si, abyste tu pracovala ráda. Pijete kávu?“

„Káva je jedna z hlavních složek mé stravy.“

„Á, asistentka podle mého gusta.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Nebudu po vás žádat, abyste mi nosila kávu,

ale nevadilo by mi, kdybyste mi pomohla přijít na to, jak fungují ty nové překapávače na porcovanou kávu, co je právě dali do odpočíváren.“

Zasmála jsem se. „Beze všeho.“

„Je to smutné, že pro vás nemám nic jiného?“ Ostýchavě se podrbal na zátylku. „Co kdybych vám ukázal zakázky, na kterých pracuju, a tím bychom začali?“

ZBYTEK DNE UPLYNUL JAKO VODA. Mark zabodoval u dvou klientů a absolvoval dlouhou schůzi s kreativním týmem, který pracoval na nápadech pro jednu obchodní školu. Bylo fascinující sledovat na vlastní oči, jak rozmanitá oddělení přebírají mezi sebou štafetu při provádění kampaně od návrhu k výsledku. Klidně bych zůstala přesčas, jen abych získala lepší představu o rozložení kanceláří, ale deset minut před pátou mi zazvonil telefon.

„Kancelář Marka Garrityho. U telefonu Eva Tramelová.“

„Mazej domů, ať můžeme jít na toho panáka, ze kterého ses včera ulila.“

Caryho komická přísnost mě přiměla k úsměvu. „No dobře, no dobře. Už jdu.“

Vypnula jsem počítač a vyklidila pole. Když jsem se ocitla u výtahů, vytáhla jsem mobil, abych poslala Carymu v rychlosti textovku. Cinknutí mě upozornilo, která kabina zastavila v mém patře, a já se před ni přesunula, jen krátce jsem se vrátila k telefonu, abych zprávu odeslala. Když se dveře otevřely, udělala jsem krok dopředu. Vzhlédla jsem, abych se podívala, kam jedu, a setkala jsem se s pohledem modrých očí. Zastavil se mi dech.

Jediný, kdo byl ve výtahu, byl bůh sexu.

Kapitola 2

KRAVATU MĚL STŘÍBRNOU A KOŠILI ZÁŘIVĚ BÍLOU, ostrá bezbarvosť zdůrazňovala úžasnou modř duhovek. Stál tam s rozepnutým sakem a rukama ledabylye zastrčenýma v kapsách kalhot; pohled na něj byl jako náraz do zdi, o které jsem věděla, že tam není.

Prudce jsem se zastavila, pohled upřený na muže, jenž byl ještě krásnější, než jsem si pamatovala. Nikdy jsem ještě neviděla tak černočerné vlasy. Byly lesklé a trochu dlouhé, konečky dosahovaly k límci. Ta sexy délka byla úžasným doplňkem sexy záporáctví úspěšného podnikatele, jako šlehačka na čokoládovém dortu. Jak by řekla moje matka, takové vlasy nosí jen lapkové a povstalci.

Ruce se mi začaly, jak jsem potlačovala nutkání dotknout se jich a zjistit, jestli jsou na dotek podobné hustému hedvábí, které připomínají.

Dveře se začaly zavírat. Udělal ležerní krok kupředu a stiskl na panelu tlačítko, aby zůstaly otevřené. „Je tu místa habaděj pro nás oba, Evo.“

Zvuk toho zastřeného, nezaměnitelného hlasu mě vytrhl z okamžité závratí. *Odkud zná moje jméno?*

Pak jsem si vzpomněla, že včera zvedl mou průkazku, když jsem ji v hale upustila. Vteřinu jsem uvažovala, jestli mu nemám říct, že na někoho čekám, abych mohla sjet dolů jiným výtahem, ale pak mi zase začal fungovat mozek.

Co to se mnou sakra je? Očividně pracuje v Crossfiru. Nemůžu se mu vyhnout pokaždé, když ho uvidím, a proč bych taky měla? Jestli je mým cílem, abych se na něj dokázala podívat a brát jeho krásu jako samozřejmost, pak ho musím vídat dost často a zvyknout si na něj jako na kus nábytku.

Ha! Jen aby.

Vstoupila jsem do kabiny. „Děkuju.“

Pustil tlačítko a zase couvl. Dveře se zavřely a výtah začal klesat.

Okamžitě jsem zalitovala rozhodnutí sdílet s ním kabinu.

Z jeho přítomnosti mi naskočila husí kůže. V tak malém uzavřeném prostoru byl jako silný zdroj elektřiny, vyzařovala z něj takřka hmatatelná energie a sexuální magnetismus, které mě nutily neklidně přešlapovat. Dech jsem měla stejně trhaný jako pulz. Zase mě to k němu nevysvětlitelně táhlo, jako by vyzařoval němý požadavek, jemuž jsem byla instinktivně vyladěna vyhovět.

„Líbil se vám první den?“ polekal mě.

Jeho zvučný hlas mě zaplavil svůdným rytmem. *Jak sakra ví, že to byl můj první den?*

„Ano, abych řekla pravdu,“ odpověděla jsem co neklidněji. „A vám?“

Cítila jsem, jak pohledem klouže po mém profilu, ale nepřestávala jsem se soustředit na dveře výtahu

z broušeného kovu. Srdce mi bušilo v hrudi jako zběsilé, žaludek se mi chvěl. Měla jsem v hlavě zmatek a nevěděla, co dělat.

„No, můj první den to nebyl,“ odvětil s náznakem pobavení. „Ale byl úspěšný. A je čím dál lepší.“

Kývla jsem a zmohla se na úsměv, protože jsem neměla zdání, co to mělo znamenat. Výtah zastavil ve dvanáctém patře a přistoupila veselá tříčlenná skupina, která se nadšeně bavila mezi sebou. Ustoupila jsem, abych těm třem udělala místo, a uchýlila se do opačného rohu kabiny, než kde stál pan Temný a Nebezpečný. Jenomže on ustoupil spolu se mnou. Zčistajasna jsme u sebe byli blíže než předtím.

Upravil si kravatu s dokonalým uzlem a přitom se otřel paží o moje rameno. Zhluboka jsem nabrala dech a snažila se ignorovat to, jak silně ho vnímám: soustředila jsem se raději na rozhovor, probíhající před námi. Nešlo to. Prostě tam *byl*. Myšlenky se mi rozbíhaly a fantazírovaly o tom, jaké má asi pod oblekem pevné tělo, jaký by byl jeho dotek, jak by mohl být dobře obdařený – nebo taky ne...

Když výtah dorazil do haly, málem jsem zasténala úlevou. Netrpělivě jsem čekala, až se kabina vyprázdní, a při první příležitosti jsem udělala krok kupředu. Jeho ruka mi pevně dolehla na bedra a vyšel ven po mém boku, kormidloval mě. Pocit z jeho doteku na tak zranitelném místě mnou projel jako příbojová vlna.

Dorazili jsme k turniketům a jeho ruka se odtáhla; cítila jsem se podivně zrazená. Pohlédla jsem na něj a snažila se něco vyčíst z jeho výkazu, ale i když se na mě díval, jeho tvář nic neprozrazovala.

„Evo!“

Pohled na Caryho, opírajícího se ledabyle o mramorový sloup v hale, všechno posunul. Měl na sobě

džíny, které zvýrazňovaly jeho dlouhatánské nohy, a obrovský svetr tlumeně zelené barvy, odrážející barvu očí. Snadno na sebe upoutal pozornost celé haly. Zpomalila jsem, když jsem se k němu přiblížila, a bůh sexu nás minul, prošel otáčivými dveřmi a plavně vklouzl na zadní sedadlo černého Bentley SUV se šoférem, které jsem včera navečer viděla stát u obrubníku.

Cary hvízdal, když se vůz dal do pohybu. „Ale, ale. Podle toho, jak jsi na něj koukala, to byl ten chlápek, o kterém jsi mi povídala, ne?“

„No jo. To byl on.“

„Pracujete spolu?“ Cary se do mě zavěsil a táhl mě na ulici.

„Ne.“ Zastavila jsem se na chodníku, abych se přezula do vycházkových balerínek, a přitom jsem se o něj opřela, zatímco kolem nás proudili chodci. „Nevím, kdo to je, ale zeptal se mě, jestli se mi v práci první den líbilo, takže bych to měla zjistit.“

„No...“ Zazubil se a podepřel mi loket, zatímco jsem nemotorně hopkala z nohy na nohu. „Netuším, jak v jeho přítomnosti může někdo pracovat. Mně se na chvílku úplně zavařil mozek.“

„To je určitě univerzální efekt.“ Narovнала jsem se. „Jdeme. Potřebuju se něčeho napít.“

NÁSLEDUJÍCÍ DEN SE DOSTAVIL V DOPROVODU mírného pulzování v týle, které mě škádlivě upozorňovalo, že jsem vypila moc vína. Přesto jsem ve výtahu cestou do dvacátého patra nelitovala kocoviny tolik, jak by se patřilo. Mohla jsem si vybrat mezi přemírou alkoholu nebo tornádem s vibrátorem, a ať mě vezme čert, jestli někdy budu mít orgasmus na baterii s panem Temným

a Nebezpečným v hlavní roli. Ne že by věděl nebo se i zajímal o to, že jsem z něj nadřzená, až šilhám, ale *já* bych to věděla a nechtěla jsem dopřát jeho představě takové zadostiučinění.

Hodila jsem si věci do dolní zásuvky psacího stolu, a když jsem zjistila, že Mark ještě nepřišel, došla jsem si pro šálek kávy a vrátila se do své kóje zjistit, co je nového na mém oblíbeném blogu.

„Evo!“

Nadskočila jsem, když se objevil vedle mě; úsměv se mu bíle blýskal v kontrastu s hladkou tmavou pletí. „Dobré ráno, Marku.“

„To tedy je. Vy jste asi můj amulet pro štěstí. Pojděte do mé kanceláře. Vezměte si tablet. Můžete dneska pracovat přesčas?“

Následovala jsem ho, nakažena jeho vzrušením. „Jasně.“

„Doufal jsem, že to řeknete.“ Klesl do svého manažerského křesla.

Usedla jsem tam, kde jsem seděla den předtím, a rychle otevřela program „poznámkový blok“.

„Takže,“ začal, „dostali jsme požadavek na návrh reklamní kampaně pro vodku Kingsman a konkrétně přitom padlo moje jméno. Vůbec poprvé.“

„Blahopřeju!“

„Děkuju, ale počkejme s gratulacemi, až tu zakázku opravdu dostaneme. Ještě nás toho dost čeká, i pokud se přeneseme přes stadium požadavku na návrh, a zítra navečer se se mnou chtějí sejít.“

„Jejda. Takové tempo je běžné?“

„Ne. Obyčejně se čeká, dokud nebude návrh hotový, a teprve pak se s námi zákazník sejde, ale kingstonku nedávno odkoupily Cross Industries a ty spolupracují s desítkami firem. Jestli to dostaneme, bude to dobrý

kšeft. Oni to vědí a cvičí s námi a první cvik je setkání se mnou.“

„Obyčejně by u toho byl celý tým, ne?“

„Ano, zúčastnili bychom se schůzky jako skupina. Jenže oni vědí, jak to chodí – vědí, že nejdřív se sejdou s někým z vedení a nakonec budou stejně spolupracovat s někým, jako jsem já – takže si mě vybrali a teď si mě chtějí proklepnout. Ale musím říct, že požadavek na návrh obsahuje daleko víc informací, než na oplátku žádá. Je to víceméně stručné shrnutí, takže jim vážně nemůžu vytýkat, že by byli nepřiměřeně nároční – chtějí jen pečlivost. Což je na místě, když člověk jedná s Cross Industries.“

Přejel si dlaní po drobných kučerách a prozradil tím, pod jakým tlakem se cítí. „Co si myslíte o vodce Kingsman?“

„Hm... no... Upřímně řečeno, nikdy jsem o ní neslyšela.“

Mark padl zády do křesla a rozesmál se. „Díkybohu. Já myslel, že jsem jediný. No, dobré na tom je, že není třeba překonávat žádné pomluvy v tisku. Žádné zprávy jsou možná dobré zprávy.“

„Jak vám můžu pomoci? Kromě toho, že zjistím o té vodce, co se dá, a zůstanu přesčas?“

Na okamžik sevřel rty, jako by o tom přemýšlel. „Poznamenejte si tohle...“

Pracovali jsme přes oběd a ještě dlouho potom, co se kancelář vyprázdnila; probírali jsme úvodní strategická data. Bylo něco po sedmé, když Markovi zazvonil telefon, až mě to náhlé vyrušení z ticha polekalo.

Mark aktivoval hlasitý odposlech a pokračoval v práci. „Ahoj, zlato.“

„Už jsi tu chudinku nakrmil?“ otázal se přívětivý mužský hlas v telefonu.

Mark na mě pohlédl přes skleněnou stěnu své kanceláře a řekl: „Á... já zapomněl.“

Rychle jsem odvrátila oči a kousla se do spodního rtu, abych skryla úsměv.

Z telefonu se ozvalo opovržlivé zafunění. „Teprve dva dny v práci, a ty už ji přetěžuješ a mučíš hladem. Dá výpověď.“

„Do háje. Máš pravdu. Steve, zlato...“

„Nech si toho zlatého Stevea. Má ráda čínu?“

Ukázala jsem Markovi zdvižený palec.

Zašklebil se. „Ano, má.“

„Tak dobře. Budu tam za dvacet minut. Dej vědět ochrance, že přijdu.“

Téměř přesně o dvacet minut později jsem pouštěla Stevena Ellisona bzučákem do dveří z čekárny. Byl to chlap jako hora, oblečený v tmavých džínách, ošoupaných pracovních botách a pěkně vyžehlené propinací košili. Zrzek s rozesmátýma modrýma očima byl stejně pohledný jako jeho partner, jenom úplně jinak. Všichni tři jsme se sesedli kolem Markova stolu, vyklopili si na papírové talíře kuře kung pao a hovězí s brokolicí, přidali porce lepkavé bílé rýže a pak se do toho pustili jídelními hůlkami.

Zjistila jsem, že Steven má stavební firmu a chodit s Markem začal už na vysoké škole. Sledovala jsem, jak spolu jednají, a pocítila úžas a špetku závidi. Jejich vztah byl tak krásně funkční, že byla radost být v jejich společnosti.

„Krucinál, holka,“ hvízdal Steven, když jsem si potřetí přidávala. „Do tebe to padá. Kam to dáváš?“

Pokrčila jsem rameny. „Nosím to s sebou do fitka. Možná to pomáhá...?“

„Nevšímej si ho,“ zubil se Mark. „Steven jen závidí. Musí si hlídat svou dívčí figuru.“

„Houby.“ Steven střelil po příteli sarkastickým pohledem. „Mohl bych ji vzít na oběd se zaměstnanci. Kdybych si vsadil na to, kolik toho dokáže sníst, třeba bych vyhrál pěkné prachy.“

Usmála jsem se. „To by asi byla legrace.“

„Ha. Já věděl, že jsi kapku divoška. Máš to v úsměvu.“

S pohledem sklopeným do talíře jsem se bránila vzpomínkám na to, jaká divoška jsem bývala v rebel-ské, sebedestruktivní fázi svého života.

Mark mě zachránil. „Neobtěžuj mou asistentku. A vůbec, co ty víš o divoškách?“

„Vím, že některé se rády kamarádí s gayi. Líbí se jim náš pohled na svět.“ Zablýskl širokým úsměvem. „Taky vím pár dalších věcí. Hele... netvařte se tak šokovaně, vy dva. Chtěl jsem zjistit, jestli je ten hetero sex taková sláva, jak se o něm tvrdí.“

Pro Marka to byla očividně novinka, ale podle toho, jak mu cukaly rty, si byl v jejich vztahu dost jistý na to, aby mu celý ten hovor připadal zábavný. „Ale?“

„Jak to dopadlo?“ zeptala jsem se.

Steven pokrčil rameny. „Nechci tvrdit, že se to pře-čnuje, protože jsem očividně nesprávná cílová skupina a poznal jsem velmi omezený vzorek, ale obejdu se bez toho.“

Připadalo mi velmi výmluvné, že Steven dokáže tlumočit svůj příběh terminologií, s níž pracuje Mark. Svěřovali se navzájem s pracovními problémy a naslouchali si, i když oblasti jejich činnosti si byly na míle vzdálené.

„Když se vezme v potaz to, jak v současnosti žiješ,“ řekl mu Mark a uchopil přitom hůlkami růžičku brokolice, „řekl bych, že je to moc dobře.“

Než jsme dojedli, bylo už osm a přišli uklízeči. Mark trval na tom, že mi zavolá taxík.

„Mám přijít zítra dřív?“ zeptala jsem se.

Steven žďuchl do Marka ramenem. „Tys musel v minulém životě vykonat nějaké dobro, že jsi na ni padnul.“

„Myslím, že úplně stačí, když mám v tomhle životě na krku tebe,“ opáčil Mark suše.

„Hele,“ protestoval Steven. „Jsem dobře vychovaný. Sklápím sedátko na záchodě.“

Mark po mně střelil rozhořčeným pohledem, zjemnělým citem k partnerovi. „A k čemu je to dobré?“

MARK A JÁ JSME STRÁVILI CELÝ ČTVRTEK přípravou na schůzku s týmem od Kingsmana, jež se konala ve čtyři hodiny. Absolvovali jsme oběd s dvěma kreativci, kteří se zúčastní tvůrčího procesu, až na to dojde, a vyměnili si s nimi spoustu informací. Pak jsme prošli poznámky o webové prezentaci firmy Kingsman a dosavadní pokrytí ve společenských médiích.

Trochu jsem znervózněla, když bylo půl čtvrté, protože jsem věděla, že provoz v ulicích bude pekelný, ale Mark nepřestával pracovat ani poté, co jsem ho upozornila, kolik je hodin. Ve tři čtvrtě na čtyři vyrazil ze své kanceláře se širokým úsměvem a ještě si navlékal sako. „Pojď se mnou, Evo.“

Zamžikala jsem od stolu. „Vážně?“

„Hele, nadřela ses s přípravou. Nechceš vidět, jak to probíhá?“

„Ano, určitě.“ Vstala jsem. Protože jsem věděla, že můj vzhled se odrazí i na šéfovi, uhladila jsem si černou úzkou sukni a urovnala manžety hedvábné blůzy s dlouhými rukávy. Nahodilým rozmarem osudu moje karmínová košile dokonale ladila s Markovou kravatou. „Děkuju.“

Vydali jsme se k výtahům a já se trochu lekla, když kabina zamířila nahoru místo dolů. V nejvyšším patře jsme se ocitli v čekárně o hodně větší a zdobnější, než byla ve dvacátém. Ve vzduchu voněly kapradiny a lilie ze závěsných košíků a na kouřovém skle bezpečnostního vchodu se skvěl matným, směle mužným písmem vyvedený nápis CROSS INDUSTRIES.

Byli jsme bzučákem vpuštěni dovnitř a pak požádáni, abychom chvíličku počkali. Oba jsme odmítli nabízenou vodu i kávu a necelých pět minut po příchodu jsme dostali pokyn odebrat se do uzavřené jednací místnosti.

Mark na mě pohlédl a zamrkal, když recepční sáhla po klice. „Připravená?“

Usmála jsem se. „Připravená.“

Dveře se otevřely a Mark mi pokynul, abych vstoupila první. Dbala jsem na to, abych při vstupu měla zářivý úsměv... Úsměv, který mi zmrzl na rtech při pohledu na muže, který při mém příchodu vstal.

Tím, jak jsem se zčistajasna zastavila, jsem ucpala dveře a Mark mi vrazil do zad, až jsem se zapotácěla dopředu. Pan Temný a Nebezpečný mě chytil kolem pasu a zvedl přímo na svou hrud'. Vzduch mi unikl z plic a hned v patách za ním veškerý zdravý rozum, který jsem kdy měla. I přes vrstvy oblečení, které nás dělily, byly jeho bicepsy pod mými dlaněmi jako kámen, břicho, dotýkající se mého, připomínalo tvrdý sloupec svaloviny. Když se prudce nadechl, ztvrdly mi bradavky, stimulované plochou jeho hrudi.

Ach ne. Jsem prokletá. Hlavou mi bleskla rychlopalná série obrazů, znázorňujících, jak bych mohla klopytat, padat, zakopávat, klouzat nebo se kácet před bohem sexu v příštích dnech, týdnech a měsících.

„Už je to tu zas,“ zaševelil a vibrace jeho hlasu mě celou rozbolavěly. „Na vás je vždycky radost narazit, Evo.“

Zarděla jsem se rozpaky a touhou, neschopná sebrat v sobě dost vůle, abych se od něj odtáhla, přestože v místnosti byli dva další lidé. Nijak mi nepomáhalo, že si všímal výlučně jen mě; jeho pevné tělo vyzařovalo zase ten podmanivý dojem mocné žádostivosti.

„Pane Crossi,“ řekl Mark za mými zády. „Promiňte nám ten příchod.“

„Neomlouvejte se. Byl paměťihodný.“

Zapotácela jsem se na jehlových podpatcích, když mě Cross postavil, kolena zesláblá po tom doteku celým tělem. Zase byl v černém, košili i kravatu měl světle šedé. Jako vždy mu to až moc slušelo.

Jaké to asi je vypadat tak úžasně? Přece nemůže nikam přijít, aniž by způsobil rozruch.

Mark natáhl ruku, podepřel mě a jemně odsunul dozadu.

Crossův pohled zůstal zaměřený na Markovu ruku na mém lokti, dokud mě nepustila.

„Jasně. Tak fajn,“ vzpamatoval se Mark. „To je moje asistentka, Eva Tramellová.“

„My už se známe.“ Cross odsunul židli vedle sebe. „Evo.“

Podívala jsem se po Markovi, co mám dělat; ještě jsem se nevzpamatovala z té chvílky, kdy jsem byla nalepená na sexuálního strojevůdce expresního rychlovlaku.

Cross se naklonil blíž a tiše rozkázal: „Sedněte si, Evo.“

Mark krátce kývl, ale já už se na Crossův povel spouštěla na židli, mé tělo instinktivně poslechlo dřív, než ho mozek dostihl a vznesl námitky.

Následující hodinu jsem se snažila neošivát, zatímco

Marka vyslychali Cross a dve ředitelky firmy Kingsman, což byly obě hezké brunety v elegantních kalhotových kostýmech. Ta v ostružinovém obzvlášť usilovala upoutat Crossovu pozornost, kdežto ta v krémovém se soustředěně zaměřovala na mého šéfa. Na všechny tři zjevně zapůsobila Markova schopnost popsat, jak práce naší agentury – a jeho jednání s klientem – prokazatelně zvyšuje hodnotu klientovy značky.

Obdivovala jsem, jak zůstává Mark i pod tlakem klidný – ten tlak vyvíjel Cross, který snadno ovládl celou schůzku.

„Dobrá práce, pane Garrity,“ pochválil ho Cross ve se, když končili. „Těším se, že spolu budeme procházet váš návrh, až přijde čas. Co by vás zlákalochutnat vodku Kingsman, Evo?“

Polekaně jsem zamžikala. „Prosím?“

Jeho soustředěný pohled mě propaloval. Bylo to, jako by se zaměřoval jen na mě, což pouze posilovalo můj respekt vůči Markovi, který musel pracovat pod tíhou toho pohledu celou hodinu.

Crossova židle stála kolmo k podélné straně stolu, přímo proti mně. Pravou paží si opíral o hladkou dřevěnou desku, dlouhými elegantními prsty rytmicky přejížděl po povrchu. Zahlédla jsem jeho zápěstí pod okrajem manžety a z nějakého šíleného důvodu na sebe při pohledu na ten kousek zlatavé kůže s mírným popraškem tmavých chloupků upozornil zapulzováním můj klitoris. Byl prostě tak... *mužný*.

„Které z koncepcí, co tu Mark navrhl, dáváte přednost?“ opakoval otázku.

„Myslím, že jsou všechny geniální.“

Jeho krásná tvář zůstala lhostejná, když řekl: „Vyklidím místnost, abych získal váš upřímný názor, jestli to jinak nejde.“